

ЛОБОВО МИ Е...

ТЕМИ

- Страданието и любовта в произведенията на Яворов
- Страшен филм
- School Esports League

ИНТЕРВЮТА

- Г-жа Радка Караджова
- Г-н Драгомир Маринов
- Камелия Тодорова
- Христо Стакев
- Евелина Бибова

ПИСАНИЯ

- Ревюта на книги
- Проект по гражданско образование

24. май е! И казват, че нямало друг народ, който да си чества, празнува, отбелязва писмеността, а българите били единствени. Ми така е станало исторически, че тази буквена система е по-млада от иврит, гръцката, латинската. Реално е четвъртият език, на който се възхвалява името Божие.

Всъщност, вярващият на всякакъв език може да си общува с Бога, но все пак, да не се отклоняваме от темата. Та, като споменах тая лексема, на която българите сме спецове, бих изтъкнал проникновението на проф. Иван Младенов - семиотик с международна известност (да имаме и такива днес!), който

предлага нашата литература, чиято история прехвърля вече 12 столетия, да се разглежда именно като „отклонена“ литература. Първоначално, следваща неотлъчно образците на гръцката църковна традиция, нашите слововаятели св. Кирил. св. Методий, св. Климент, св. Наум намират и задават друго, по-оригинално звучене, сюжетиране. Житията, които св. Климент - нашият патрон - написал за своите Учители: равноапостолите св. св. Кирил и Методий, макар и следващи византийските ортодоксални образци, се отклоняват от зададената норма. Защото са български. Защото са претворени. Защото на този език може да се създава изкуство. Та затова и десетина века по-късно Вазов ще припомни, бранейки езика от хули и нападки гадки: „език **свещен** на моите деди“. Език, писменост, литература, създадени, за да славословят Създателя и Творението.

Писмени знаци, които създават и създават. И на които и до днес пишат над 80 милиона души. Хубаво е да си припомним, че има функция този език и той е в кристално отекващото словомоление. Да си се помолим по човешки, по християнски за Мир. За Добро. За Красиво.

Би трябвало като знамение да приемем, че сега посрещаме светите мощи на нашите Първоапостоли - славните Солунски братя... А не да се тъюкваме, че то само за три дена. А то само в „Света Неделя“. Какво похубаво от трите дена? Какво похубаво от Неделя? Дано нашият народ, дано нашите деца, майки и бащи - се прекръстят и си спомнят какво е неделята. И окъпани от тихия пролетен дъжд, и оросени от сълзите на радост, с които се разделяме с нашите зрелостници, да се помолим за Божията Милост. И благодат. Честит празник! На буквите. На четящите. На цивилизованите. Бог да ни пази!

☺ Петър Михайлов - учител по български език и литература

Какво смятате за обучението с „Уча се“ и мислите ли, че то е ефикасно?

Аз лично използвам „Уча се“ като допълнителен инструмент. Първо там уроците са преговорни. Не могат да бъдат основа, защото във всеки урок трябва да върнем стъпка назад, за да разберат учениците от къде тръгват, защо това е следващият урок, какъв е смисълът от тази последователност. Използвам „Уча се“ като финал на урока. Освен видео уроците използвам и упражненията.

Има ли други алтернативи на „Уча се“?

Да, аз лично участвам в една алтернатива на „Уча се“. Тя е свързана с издателство „Просвета“. Преди това имах „уроци с учител“ към БНТ. Други издателства също имат такива алтернативи. След пандемията, започнаха да се създават и много интерактивни уроци, които са в помощ на учителя. Вече не сме ограничени от това да работим само с един учебник на едно издателство. Всеки може да си хареса, това което пасва най-добре на

неговите ученици и на неговия начин на преподаване.

Какво представлява създаването на един видео урок?

Работата, за която издателство „Просвета“ се свърза с мен беше за създаване на „интерактивни уроци с учител“. Идеята беше всеки учител да направи урок по свое усмотрение, така че да бъдем разбрани от учениците в рамките на 30 минути. Разликата с „Уча се“, е че там учителят разбива урока на по-малки части, за да може да бъде по-лесно разбран.

Какво Ви вдъхновява?

Учениците! Всеки път, когато се чувствам в затруднение да измисля следващата задача. Когато ми е много напрегнато, защото имам много часове с различни класове. Тогава се появяват учениците, които започват да задават въпроси. Насочват ме. Помагат ми да знам следващия път на какво трябва да наблегна, за да ги накарам да се чувстват комфортно в часа ми.

2-и ДРАГОМИР МАРИНОВ

учител по Английски език

Откога работите в нашето училище?

Работя тук от 1 година и 2 месеца.

Как решихте да станете учител?

Ще прозвучи нескромно, но аз се научих да чета на 4 години и четях гладко и отчетливо. И понеже по-голяма част от детството ми прекарах в детската градина, учителките там видяха, че мога да чета и следобед ми даваха книжки с приказки, които да чета на другите деца. А аз се чувствах изключително добре, защото можех нещо, което те не могат. Това беше рядък момент, в който аз бях център на вниманието, защото иначе бях доста смотан и тих. И тогава не съм знаел, че това е обучаване, но после, в училище, винаги бях аз този, който обясняваше нещата. Когато дойде време да кандидатствам, кандидатствах с английски, защото това ми беше най-силният предмет. Влязох с английска филология и още първата година, тъй като имах нужда да работя, смених работата от общ работник на строителен обект, до това да преподавам на деца. Спомням си даже как си написах CV-то. За първи път пишех CV, даже не знаех какво трябва да направя, изглеждаше покъртително, но ме взеха. Работех като заместник в училище на деца в Драгоман. Според

мен, това беше знак, защото Драгоман, Драгомир... Оттогава не съм спирал.

Имате ли алтернативни методи на преподаване и, ако да, какви са те?

Думата "education" на английски идва от латинската дума *ēducātiō*, което означава да извадиш нещо наяве, тоест образованието не е процес по наливане на знания, според мен, а е като акуширане на знанията и уменията, които вече се намират в човека, да излязат на светло. За това не обичам и думата преподавател, защото това означава, че отнякъде го е взел и го преподава на друг, а аз предпочитам да съм в ролята на човек, който просто лекичко подтиква и вдъхновява. В този ред на мисли, използвам доста алтернативни методи в работата си. Преди съм се занимавал със софистопедия. Това е български метод, най-големият ни принос в световната технология на преподаване, който е основан на скритите резерви и способността те да бъдат разкрити чрез изкуство. Иначе аз много обичам да ползвам песни, да ползвам изкуство в работата си, да провокирам дискусии, да задавам трудни въпроси на своите ученици и да се доверявам, че те имат какво да кажат.

Какви хобита имате, дочухме, че пишете разкази?

Аз пиша, когато имам вътрешна необходимост да пиша и винаги пиша неща, свързани със собствения си опит. Иначе основното ми хоби в момента е актьорското майсторство. Занимавам се с актьорско майсторство от доста години. На аматьорски принцип, защото мисля, че съм по-интересен като учител и по-богат като човек. 3 години се занимавам с импровизационен театър, което е представление, което се случва на мига, без сценарии и подготовка и с помощта на публиката. Ползвам някои от упражненията от театъра в клас. Преди години съм ходил на актьорско майсторство по драматичен театър, имах невероятни учители. Преподавател ми беше Велко Кънев. От контакта ми с него, мисля, че се промених. Има една японска поговорка, че хората не се променят, само се разкриват спрямо обстоятелствата. Тези обстоятелства ми помогнаха да разкрия нови части от себе си, една особена увереност, която преди няхах.

Участвате в доста проекти, разкажете ни за някои от тях.

В момента съм участник в 3 международни проекта и трите са много интересни. Първият проект е за въвеждане на coaching практики в класната стая, тоест стимулиране на предприемаческия дух сред учениците и въвеждането на coaching сесии сред тях. Coach е като терапевт, който помага за постигането на определена цел и по-скоро задава въпроси и те води по пътя ти, така че да си поставиш ясни цели и ясни стъпки за постигането им. В този проект научих много интересни игри и упражнения, които могат да се ползват в класната стая.

Вторият проект се нарича Act of theatrical project. Това е проект за използване на театрални практики в класната стая, драма техники за провокиране на устните умения на учениците. Използва се най-често в часовете по чужди езици и е точно в моята специалност, хем чужди езици, хем актьорско майсторство.

Третият проект, най-скорошният, е за създаването на поредица от филми с културно историческо наследство в различни държави- Хърватия, Испания, Гърция, България. В рамките на този проект се учихме как се пише сценарии, как се прави storyboard, как се подготвя сцена по сцена филм и как се снима, дори и с дрон. Сега ни предстои да направим и първия си филм с още двама студенти. Той ще бъде свързан с Народния театър. Филмите са много кратки, 3 минути, но се иска много, много работа. Тези международни проекти са, за да се обогатим в класната стая и да учим нови неща.

Какво послание искате да предадете на учениците си, на какво искате да ги научите?

Джордж Оруел, автор на „1984“, казва, че в общество, в което лъжата е норма, да кажеш истината е революционен акт. Моето послание към всички ученици е да бъдете честни до болка и да си носите последствията от това. Когато си честен се живее по-лесно и си в съгласие с вътрешната си природа. Така че името на „играта“ е честност и достойнство.

Какво според Вас липсва на образователната система днес? От какво се нуждаят децата?

Децата се нуждаят от повече възможности да кажат от какво се нуждаят. Подозирам, че имат нужда и биха имали полза от повече възможности да заявяват това, което искат и да са участници в развитието на образователния процес. Добре е учениците да имат поощрение или най-малкото да им се говори, че е възможно да са участници, а не просто получатели. Аз вярвам, че всичко, което имаш нужда да знаеш, вече го знаеш. Както работата на актьора не е да се престори на друг човек, работата на актьора е да намери този друг човек вътре в себе си. Един човек е целият свят и побира всички други хора в себе си. Добре е ученикът да се чувства отговорен за собственото си развитие, а не да чака някой отвън да му налива,

защото тогава това се превръща в посредствено образование. Учениците имат нужда от повече преживявания в класната стая, което означава активизиране не само на ума и на паметта, а и на тялото, на гласа, на емоционалното въздействие, тоест да преживееш нещо, не само да ти кажат нещо.

Коя е любимата Ви част от учителската професия?

Аз съм по природа разказвач на истории и учителската професия ми дава възможност да разкажа историите, които са близки до сърцето ми и да ги споделям с хората, да чувствам, че може би има смисъл. Това ми е най-ценното. Разбира се и контактът с хората, това че уча от тях.

Какво най-много ви вдъхновява?

Способността ми да се очаровам от това, че съм жив, да погледна и да кажа колко е хубаво, че мога да дишам, колко е красиво и зелено това дърво, колко са интересни хората около мен и толкова красиви, че мога да си общувам с тях. Тоест това, което ме вдъхновява е един определен вид влюбване в живота, което означава и доверие в живота. Когато нещата станат трудни да имам доверие, че съм част от нещо по-голямо и това влюбване и стремежът ми да не приемам живота като нещо рутинно, а като шанс за нещо ново всеки ден, усещането е много вдъхновяващо за мен.

Камелия Тодорова

джаз певица, актриса и преподавател по пеене

Какво Ви накара да започнете да се занимавате с музика?

Съдбата ме напътстваше. Аз се интересувах от изкуствата като цяло и особено киното. Израствах в семейство което обичаше музиката. Майка ми беше бивша хористка от Националния хор " Светослав Обретенов и имаше предпочитания към класическата музика, до като баща ми към джаза. След като завърших техникум по вътрешна архитектура с амбицията да се занимавам с дизайнерска дейност се явих спонтанно на картинка за актьори на експерименталния театър 4+4. Така инстинкта ми промени линията на живота ми, която си бях начертала. Всички актьори трябваше да владеят актьорски, танцови и певчески способности. Така след влизането ми в театъра разбрах че имам предимно певчески талант, който започнах да развивам с уроци по пеене при Катя Спиридонова - оперна певица и майка на Александър Бразицов. А така бях открита и от бъдещия ми композитор написал повечето от емблематичните ми песни.

Кое беше най-трудното Ви предизвикателство?

След това превратно решение да променя съдбата си и да се отдам на

музиката и актьорското майсторство се изправих пред предизвикателствата на тази професия, което изискваше упорита работа и образование. Много добре съзнавах че не мога да разчитам само на талант и театъра ме научи на последователност, дисциплина и постоянство в преследване на целите които си бях поставила. Всеки нов проект, пиеса или филм е достатъчно предизвикателство за постигане на крайната цел, която сме си поставили. Важно правило, вяра в себе си, себе познание и много работа.

Пишете авторски песни какво Ви вдъхновява?

Аз лично нямам амбиции да се наричам композитор. Но от време на време ставам подвластна на преживяванията и настроенията ми в личен план и се

отдавам на творческо вдъхновение за да композирам. Но това наистина се случва инцидентно при мен.

Мислите ли, че в България е лесно да просперираш в сферата на изкуството?

Не зная точният отговор на този въпрос. Голяма част от нещата зависят от твоята лична подготовка но в тази професия има и много важна роля късмета. Важното е да си подготвен за точния проект в точното време, на точното място и да няма отказване независимо кога ще се случи и колко време ще отнеме. В България всичко се случва много трудно тъй като не се пот държат образователни и бизнес традиции които в новото време са абсолютно занемарени. От друга страна шуро - баджанащината и връзките все още имат превес над качествата на артиста. Така се стига до пренебрегване на таланта и налагане на некадърните и не образовани. За съжаление това е голата истина!

Важно ли е за един артист да пише авторска музика?

Като се има предвид какво се случва по - света и как този бизнес се развива в последните години все по рядко се случва един изпълнител да разчита на друг музикант да композира музика за него. Това се случваше в 60те, 70те, 80те години на миналия век но сега изпълнителите получават много по - добра музикална култура и по - добре интерпетират музиката, която създават и изразява самите тях. Това разбира се се постига с добро себепознание и упорит труд. Нищо на този свят не е поднесено на тепсия!

ХРИСТО СТАКЕВ

музикант

От колко време се занимаваш с музика?

Започнах да свиря на китара, когато бях на 12. Бях 6 клас, септември месец ще станат 7 години.

На какви инструменти свириш?

Свирия главно на китара. От скоро се уча да свиря на пиано и засега ми се получава.

Какво те накара да тръгнеш в тази посока? Как реши да започнеш да свириш?

От малък китарата ми е любим и интересен инструмент. Винаги съм искал да опитам. От малък слушам музика, в която един от водещите инструменти е китарата. Може би това ме е накарало да тръгна в тази посока.

Смяташ ли да се занимаваш с музика професионално или е повече като хоби за теб?

Смятам да се занимавам с музика професионално. В началото беше само като хоби, но нещата се промениха. Предстои ми да кандидатствам в НМА.

Какво те вдъхновява в творчеството ти? Имаш ли си муза?

Вдъхновяват ме любимите ми изпълнители. От тях черпя вдъхновение за нещата, които пиша.

Каква музика слушаш? Кои са музикантите, от които черпиш вдъхновение?

Слушам различна музика, но главно рок, блус и неокласически рок. Любимите ми китаристи са Ингвни Малстийн, Ангъс Йънг и Цветан Недялков. От много малък исках да се докосна до Цветан Недялков. Преди 3 години ми се отдаде възможността да се запозная с него и в момента той ми преподава. Слушам и много други групи като Металика, Моторхед, Рамщайн...

Какво ти носи музиката?

Музиката ми носи щастие. Помага ми да изразявам себе си. Освобождава ме от нещата, които ме натоварват.

ЕВЕЛИНА БИБОВА

гимнастичка

Откога се занимаваш с художествена гимнастика?

Занимавам се с художествена гимнастика, откакто бях на четири и половина, като още на четири се влюбих в спорта, но бях твърде малка, за да започна.

Как се превърна в твоя страст?

От първото ми влизане в залата знаех, че това ще бъде един много красив и дълъг път в развитието ми като личност, но не предполагах, че ще ми действа пристрастително. След всяко състезание

искаш още и още емоции, грация и разбира се сладки победи.

Разкажи ни малко за отбора си!

Отборът, в който тренирам е един от най-старите в България с уникална история, от него излизат имена като Елизабет Колева, Румяна Георгиева, олимпийските медалистки Вяра Ваташка (1996, Атланта) и Цветелина Найденова (2016, Рио де Женејро), както и много други елитни треньорки и призьорки от световни и европейски първенства. Много малко знаят, но клуб Славия дава основата за развитието на нашия спорт в България.

Какво е спортът за теб?

За мен спортът е нещо, което те възпитава като личност, чрез него развиваш качества като трудолюбивост, смелост, способност за отборна игра, дисциплина и не на последно място интелект. Спортът е здраве, не само на физическа основа, но и на психическа,

но може би в гимнастиката тези неща не важат, а нещото, което те задържа е любовта и желанието да постигнеш съвършенство във всяко едно движение, да постигнеш пълен контрол над тялото и да въздействаш с играта си.

Разкажи ни за най-вълнуващото ти състезание!

Вълнувам се на всяко състезание, но най-вълнуващите са държавните първенства, защото за тях се готвим най-много, трудно мога да спя седмица преди едно такова. За жалост тези състезания за мен се оказват често тези, които завършват най-неуспешно, защото в художествената гимнастика е много важно да покажеш емоционална игра, но трябва да изключиш всички други чувства и мисли, за да успееш да се концентрираш на сто процента през всяка една секунда от съчетанието.

Интервюто взе: Красимира Христова

СТРАШЕН ФИЛМ

Един от проектите на тазгодишния клуб “Национална програма за обучение на ученици за участие в олимпиади” с ръководител госпожа Елена Вретенарова, е “Страшен филм”. Създателите на проекта са Надин Русева 10 “Д”, Никол Рангелова 10 “Д” и Андреа Маринова от 10 “Д”. Проектът ни е разделен на две части. През първия етап ще направим проучване на проблема и изследване на нагласите на съучениците ни за важността на проекта. След това ще осъществим контакти с отговорни институции. През втория етап ние ще организираме съвместни дейности с партньорите, съмишлениците и целевата група. Желаяме да проведем целенасочена кампания в нашето училище за повишаване на информираността и знанията на учениците от втори гимназиален етап за нормативната уредба на шофьорските курсове. Идеята ни е провокирана от факта, че има съвсем малко часове (в рамките ЧК) за пътна безопасност и то те са насочени предимно към отговорностите ни като пешеходци. Целите са ни да информираме съучениците ни за типични грешки, които допускат младите шофьори; да надградят качества като дисциплина, самообладание, физическа кондиция, насоченост на вниманието и толерантността на пътя.; да осъзнаят ценността на човешкия живот.

Проектът с всички свои дейности е насочен към младите хора, които ще бъдат активни участници в пътното движение. Наблягаме основно на втория гимназиален етап в 32 СУИЧЕ “Св. Климент Охридски”, защото част от нас са на прага на зрелостта и вече имат шофьорски книжки, друга част са само пешеходци или любители на тротинетки. Екипът ни прави този проект, защото искаме да се осигури повече безопасност по пътищата. Фокусираме се над младите шофьори, защото има твърде много катастрофи, породени от невниманието, незрялото отношение и неосъзнаването на поетата отговорност, след сядането зад волана. Напълно сме наясно, че няма как да предотвратим всички катастрофи, но ще се опитаме да ги намалим, като окажем благотворно въздействие върху нашата целева група. Всеки живот е ценен и е много жалко, когато хората си отиват не от болест, а от човешка грешка, която може да се избегне.

Резултатите, които очакваме с направата на проекта са да запознаем младите шофьори с проблемите по пътищата, да култивираме морално-волевите качества, и най-важното е крайния продукт, който желаем да бъде включен към учебната програма в часовете по ЧК. В следствие на изгледания късометражен филм (краен продукт) и на презентацията, целевата група може да се уплаши до степен такава, че да не иска да получи правото да шофира. Целта ни е да ги запознаем с опасностите и преди да започнем да представяме материалите си, ще обясним защо и как го правим и защо трябва да бъдат гледани.

Най-голямото предимство е човек да стигне там, където се е запътил, жив и здрав. Над всички закони, права и предимства стои ценността на човешкия живот! Нея трябва да съхраняваме и утвърждаваме всеки ден!

Те са трима млади мечтатели и авантюристи, които не се плашат да спят под открито небе, да ги вали дъжд, нито пък това, че могат да останат без храна. Приели са личната кауза да преоткрият България и нищо не може да ги спре!

Крис Захариев, Атанас Шипков и Ясен Атанасов поемат на приключение, което ги отвежда от единия до другия край на родината ни, до най-ниската и най-високата ни точка, до забравените селца и обезлюдените територии.

Тази книга е едновременно и албум, пътепис, дневник, отразява чувства и емоции, запечатва залези, пее песни. Перфектна е за всеки, който иска да се почувства малко повече българин и с възхищение си предствя онова времето от разказите на бабите и дядовците си.

ЗА АВТОРА

Крис Захариев е млад влогър и режисьор, който се различава с вдъхновяващите послания, които комуникира през него.

Създател и на веб-сериала „Да Се Изгубиш Нарочно“ – документално приключение сред най-затътените селца в България, за който печели наградата „Будител На Годината“ през 2018 г., както и наградата „Най-вдъхновяваща личност“ от TOYP Bulgaria през 2019 г.

По-късно документира преживяванията от приключението си и в книга.

През 2020-та година е номиниран и печели престижната наградата „Стоян Камбарев: Полет в изкуството“ за своите късометражни филми и онлайн проекти. През септември 2020 представлява България като част от младежкото жури на международния Кино Фестивал във Венеция.

Като режисьор филмите му са номинирани за множество международни фестивали. Обича залезите, БДЖ и неразказаните истории. Вярва, че младите хора са бъдещето на България и е готов да докаже, че съществува креативно решение на всеки проблем.

Теодора Вербовска

СТРАДАНИЕТО И ЛЮБОВТА В ПОЕЗИЯТА НА ЯВОРОВ

Яворов е един от най-значимите български поети. Той е роден на 1ви Януари 1878 година в Чирпан. Самоубива се на 17 Октомври 1914 година.

Стихотворенията, които Яворов пише са красиви. Стиховете, посветени на Мина са представата за чистота. Мина е една от двете жени, които успяват да достигнат до сърцето му. Тяхната любов, обаче, остава неизживяна.

„Две хубави очи“ е едно от най- известните Яворови стихотворения. Посветено е на Мина. В него, представата, която си изграждаме за любовта между тях, е идеята за платоническата любов. Обичта на Яворов и Мина е обречена на неуспех още в самото начало. Мина е по- малка от него, а брат и е близък приятел с българския поет.

Едно от най- лошите чувства, които човек може да изпита, е именно чувството за неизживяна, споделена любов. Болката е неописуема. Няма любов без страдание. Дори и да не бъдем оставени от любимият за нас човек, ако обичаме, то ние ще страдаме от ревност. Такъв е и случая с Лора и яворов. Лора слага край на живота си, заради ревност. Правилна ли е била нейната постъпка?

Ревността е порок. Чувството, което ни изяжда отвътре, без да можем да го спрем. Страх, болка, слабост. Истината, е че любовта е нещо много страшно. Тя може да ни промени до толкова, че ние самите да не можем да се познаем. Когато обичаме някого, нищо друго няма значение. Склонни сме да допуснем грешки, които могат да се окажат фатални.

Страданието е неизбежна част от любовта, но въпреки това всичко си заслужава. Заслужава си заради онази топлина, която изпитваме, когато целунем любимия. Заслужава си заради онази сигурност, която изпитваме, когато прегърнем любимия. Всичко има смисъл, когато има любов и нищо няма, когато любовта не е там.

Яворов е човек, който е изпитал най- горчивото от любовта и въпреки това, въпреки болката, той пише тези красиви стихотворения, до които ние днес имаме възможността да се докоснем. Може би никога няма да можем да изпитаме това, което той е изпитал. Едно е сигурно, прочитайки неговите стихотворения, ние успяваме да станем част от неговия свят.

За да станат часовете по български език още по-интересни и забавни старши учителят госпожа София Дюлгерова изпълни с шестите класове проект, в който учениците могат да проявят своята фантазия, използвайки знанията си за миналите времена в нашия език – темпоралната система в нашата граматика е доста сложна, тъй като се отличава с девет специфични времеви форми. Предлагаме работата на един от шестокласниците – Ивайло Донеv, учещ в 6.Е.

Ако бях психолог

Ако бях психолог трябваше да имам добри умения за говорене и разбиране, защото още с влизането на един човек в кабинета аз знам, че той има проблем. Работата ми е да накарам човека да помисли как той сам може да разреши проблема си. В днешно време хората имат най-различни проблеми.

Ще дам 3 примера: самоубийство, параноя или житейски проблеми. Искам да кажа нещо за самоубийството: Когато го направим, ти не само извършваш грях, не бягаш от проблемите си, но и най-важното: Ще донесеш мъка на близките си и на хората които те обичат.

Други хора имат травма, това е страх, от например кучета, но много по-дълбок. В повечето случаи травмата е придобита чрез сблъсък със страха когато сме били малки.

Параноията от друга страна е психично състояние с повишена тревожност, страх, ирационално мислене в напрегнати моменти и вяра в негативизма. Начинът по който се лекува е много труден, защото човекът го е страх да си сътрудничи със специалистта. Не само възрастни хора могат да дойдат, има и случаи в които деца имат нужда от помощ, заради, било то случка в училище, или нещо друго.

Това, което разбрахме е, че тази професия е за много самообладан и деликатен човек, който знае как да контактува с хората по разбираем начин.

SCHOOL ESPORTS LEAGUE

Чували ли сте за SEL - или така нареченото School Esports League. Това е гейминг турнир между училища из цяла България. Който включва игрите: "League of Legends" и "CS:GO". Турнирът се случва онлайн всяка събота и неделя, съответно събота е CS:GO и неделя LoL. SEL предават на живо всички игри на платформата за live streaming twitch.

За да се запише някое училище в турнира, трябва училището да направи клуб по интереси за гейминг. От там директорът на съответното училище трябва да даде заявка за пресъединение.

Този турнир е страхотна идея от организаторите да инициатира желание в учениците за нещо повече от просто обучение. За шанс за развитие в друга сфера и като цяло да правиш това, което ти харесва и нов начин да се забавляваш със съученици.

Повече информация можете да намерите на сайта им: <https://esportsleague.bg/>

Аз още броя дните

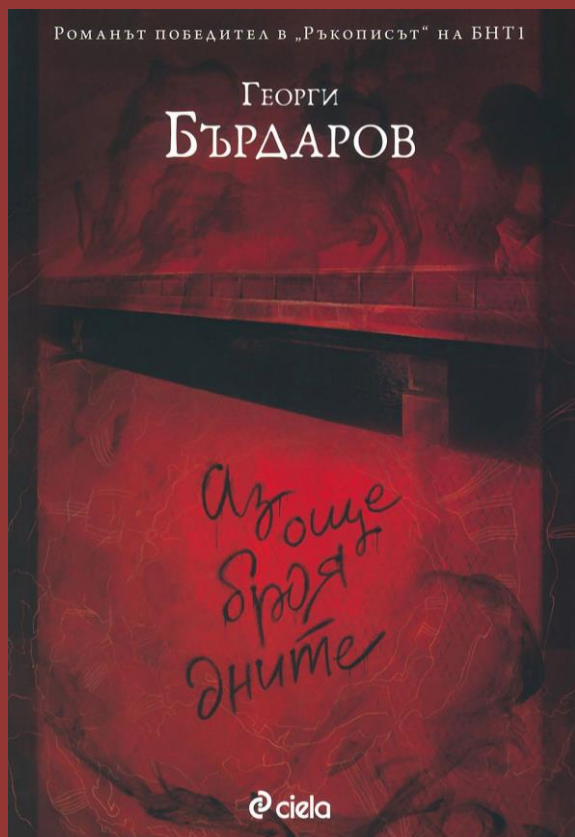
„Аз още броя дните“ е написана от Георги Бърдаров, роден на 6 април 1973 година в София.

Това е книгата!

Книгата за истинската любов. Книгата за истинското страдание. Страх. Война. Мъка.

Историята разказва за трудностите, през които трябва да преминат двама влюбени по време на войната в Сараево. Барикада и бомбардировки. Глад и забрани. Това са само част от неприятностите, с които е необходимо да се справят. Подкупи и предателства. Суровата жестокост на войната. Възможно ли е бягството и каква би била неговата цена?

Това е книгата, която успя да ме промени. Обикнах литературата. Осъзнах колко е ценно, това което имаме. Започнах да обръщам внимание на малките неща в живота. Тя ме превърна в човека, който съм сега. Дали ще успее повлияе и на Вас?

МАРШ НА 32. СУИЧЕ „СВ. КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ“

Деца на родната просвета,
поели своя светъл път,
в душите ни звучи и свети
на Климент Охридски зовът.

Да носиш неговото слово
и неговия образ свет
в дни хубави и в дни сурови
като учителски завет.

Наследството му величаво
с младежки порив и подем
на бъдещето за прослава,
Българийо, ще предадем.

Деца на родната просвета,
ний виждаме през всеки час
ак сведени са плодовете
на утрешните дни над нас.

ВЪТЪО РАКОВСКИ

ТВОРЧЕСКИ ЕКИП:

☪ *Господин Петър Михайлов*

☪ *Теодора Вербовска - 10. Е.*

☪ *Ивена Димитрова - 10. Е.*

☪ *Рая Симеонова - 10. Е.*

☪ *Аделина Петкова - 10. Е.*

☪ *Калина Ралчева - 10. Б.*

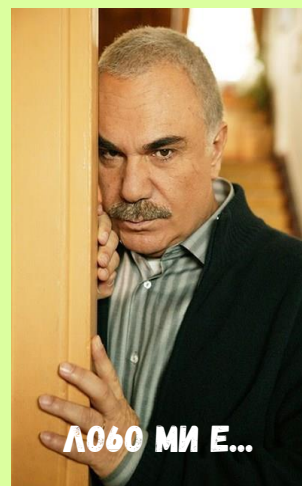
☪ *Красимира Христова - 10. В.*

☪ *Карина Гатева - 10. В.*

☪ *Мартина Бояджиева - 9. А.*

☪ *Деница Вълева - 9. А.*

Училищен вестник на 32. СУИЧЕ “Св. Кл. Охридски”, свързан изцяло с живота, който протича на тази територия. Броят е приключен на 26. 05. 2022г. Главен редактор на брой 5: Теодора Вербовска.

Турският
актьор Али
Ръза с
култовата
си фраза,
носеща
името на
нашия
вестник!

